

OLAĞAN DURUMLARDA
OLAĞANÜSTÜ **HİSLER**
PHENOMENAL TENDENCIES
IN USUAL PHENOMENON

E D A Ş A R M A N

Ferda Art Platform

Ferda Art Platform'da 12.05-10.06.2023 tarihleri arasında gerçekleşen EDA ŐARMAN *Olağan Durumlarda Olağanüstü Hisler* sergisi için hazırlanmıştır.

Prepared by Ferda Art Platform on the occasion of the exhibition EDA ŐARMAN *Phenomenal Tendencies in Usual Phenomenon* dated 12.05-10.06.2023.

Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar ve seçili görsel malzeme dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

No part of this catalogue may be reproduced in any way or by any means without permission in writing from publisher, except by reviewer who may quote brief passages and use selected visual material in a review.

© Ferda Art Platform, 2023.

IG: @ferdaartplatform

W: ferdaartplatform.com

M: info@ferdaartplatform.com

Maçka Cad. Ralli Apt. 37/7
K:5 Teřvikiye, Őiřli / İstanbul

Ziyaret Saatleri | Visiting Hours
Salı - Cumartesi | Tuesday - Saturday
11:00-19:00 / 11am-7pm

OLAĞAN DURUMLARDA OLAĞANÜSTÜ HİSLER

Deniz Kırkalı

Ağız (ya da giriş)

Üzerime duman kokusu sinmiş, mutfaktaki pencereyi açamıyorum çünkü Nisan olmasına rağmen dışarısı karlı. Yasemin kokularına, cırcır böceklerine ve son yıllarda oldukça şiddetlenmiş yaz yağmurlarına hazırlanırken mutfağımda üşüyorum. Sağ işaret parmağımın tavadan yandığını ağızımdan çıkan kısık ama lezzetli 'Ah!' sesini duyunca anlıyorum. Her seferinde aynı parmağımı yakmayı nasıl başarıyorum? Evet, bunun bir başarı olduğuna inanıyorum çünkü buradaki devamlılığı tutarlılık olarak düşünmeyi seviyorum. Sağ işaret parmağım ve ateşten ısınmış döküm tava arasındaki ilişki başka birçok ilişkiyi hatırlatıyor. Bu mevsimde yememin normal olmadığı mavi meyveyi yanmış sağ işaret parmağım ve baş parmağım arasında uzunca bir süre tutuyorum. Göz ucumla mutfağın sol girişinde gördüğüm kuyruğunu sallayarak sabırsızlıkla beni izleyen siyah karaltı gibi ben de elimdeki meyveyi ilgiyle izliyorum. Küçük yuvarlak daha dikkatli baktıkça yeni bilgiler üretiyor. Aynı anda hem tehlikeli ve uzak bir gezegen gibi gizemli hem de parmaklarımla birazcık daha baskı uygularsam sıvılarını akıtarak yok olacak kırılabilirlikte olması onunla ne yapmam gerektiğini düşündürüyor. Şüpheli yuvarlağı ağızıma atıyorum ve sıcak dilimin üstünde soğukluğunu hissediyorum.

Yutak (ya da geçiş)

Yuvarlak meyveyi dilimin üstüne bıraktığım anda ne kadar uzun zamandır birşey yememiş olduğumu fark ediyorum. Vücutuma bir anda giren şekerin fikri bile yer ayaklarımın altından çekiliyormuş gibi hissetmeme yetiyor. Ya da mutfaktaki duman etrafımdakileri görmemi veya gördüğüm şeyleri anlamlandırmamı zorlaştırıyor. Dişlerimi geçirdiğim meyvenin suyu yutağımdan, vücudumdaki ortalama 12 cm uzunluğundaki mukoza ile kaplı bu tuhaf organdan aşağı süzülüyor. Yemek borusuna takılan ince tavuk kemiği yüzünden öleceğinden ve bu gülünç ölümünün kızı için ömür boyu utanç kaynağı olacağından korkan adamı düşünüyorum. Yutmanın ne kadar düşünmeden gerçekleştirilen bir eylem olduğunu, hatta üzerine düşünmeye başlarsan bir şeylerin ters gitme ihtimalinin (bakınız yemeğin suyunun nefes borusuna kaçması veya dereotunun boğazına takılması gibi) arttığını düşünüyorum. Çok geç, düşünüyorum artık. Öksürüyorum. Sanki birisi kafama plastik poşet geçirmiş gibi, uzanabileceğim en yakındaki oksijen maskesi nerede kim bilir? Boğazımdaki tıkanıklığı açmak için daha çok sıvıya ihtiyacım var. Buzdolabını açıyorum ve kapakta duran kim bilir ne zaman aldığım yulaf sütünü kafama dikiyorum. Yulaf sütünün bozulup bozulmadığını hiçbir zaman kokusundan anlayamıyorum. Aylarca içmeye devam ediyorum. Gezegendeki metan gazı üretimine daha az katkıda bulunayım derken bağırsak floramla çatışmak istemem.

Mide (ya da içerisi)

Midem yanıyor. Artık açlıktan mı, tuhaf yuvarlak meyveden mi, çoktan bozulmuş olan yulaf sütünden mi, mutfaktaki dumandan mı emin olamıyorum. Mavi küre mideme oturuyor ve sanki yulafarla birlikte orada şişiyor, şişiyor ve üst bedenimi kaplıyorlar. Koridordaki aynada öksürmekten yaşlanmış ve kızarmış gözlerime bakıyorum. Kollarımla kendimi ve içimdekileri sarıyorum. Şişmekte olan yulaflar, yuvarlaklar, bakteriler, virüsler. Ben zannettiğim şey olan onca hücre, onca yabancı birbirimize kenetleniyoruz. Bu bedenin kalabalığı beni bazen korkutuyor. Neyin bana ait, neyin biz, neyin benim başkasına akmaya başladığım yerler olduğunu bazen hiç bilmiyorum. İç içe geçiyoruz. Bir yandan da yalnızlıktan ölesiye korkan ben bu komünitenin bir parçası olmakta huzur buluyor. Birlikte sindirmeye çalışıyoruz içeri girenleri, yeni şeyler üretmeye, çoğaltmaya, dönüştürmeye odaklanıyoruz. Ama elbette pürüzsüz ilerlemiyor süreç, midem yanmaya devam ediyor.

Bağırsak (ya da dışarısı)

Koltukta uyandığım da mide problemleri yaşayan insanlar için ideal yatış pozisyonlarından olan sol tarafıma dönmüşüm. Hava karanlık, akşam olmuş belli ki. Ben durduğum da herşeyin durmamış olmasına bir kez daha hayret ediyorum. Koltukta yavaşça doğrulup birkaç derin nefes alıyorum. Ağzımdan girip, nefes borumdan geçen ve mideme gönderdiğim hava dış dünyayı bedenime dolduruyor. Mide yanmam geçmiş ama bu sefer de susamışım. Dudaklarım kupkuru. Onları dilimle ıslatıyorum. Ve kendime mi siyah kuyrukluya mı bilmiyorum ama “SU” diyorum. Dibi yosunlanmış sürahiden bir bardağa ve metal tasa su koyuyorum. Uyandığım dan beri önce hava, sonra su girdi içime. Bedenimde yer açılmış olduğunu fark ediyorum. Ne hava, ne su şişirdi beni daha öncekiler gibi. Ancak suyun tadı bir tuhaf mı ne. Ben daha ne olduğunu anlamadan siyah kuyruklu karşıma dikiliyor ve ayaklarımın önüne bütün içindikileri boşaltıyor. Yemyeşil sıvı biraz yosun, biraz da salondaki aloe veraların karışımından oluşan küçük bir havuz oluşturuyor bedenlerimiz arasında.

Bir yer (burası)

Yaşadığım ülkeye kim bilir nereden getirilmiş olan yuvarlak meyve, dışarıda yağmakta olan zamansız kar, sabırsız siyah kuyruk, uzaklarda bir yerde boğularak ölmekten korkan adam, atmosfere salınan gazlar, bağırsak floram, salondaki ucu kemirilmiş aloe vera bitkisi ve yosunlar arasındaki ortak noktaları düşünüyorum. Ve yine Daisy Hildyard’ın The Second Body isimli kitabı geliyor aklıma. Bütün bunlar arasındaki ortak nokta benim bedenimle ilişki halinde olmaları. Bedenlerimiz başka bedenlerle ve ötekiyle daima birleşiyor. Ve bedenlerimizin görünür etkisinin çok ötesinde etkileri, etkileşimleri ve sonuçları var. Bu nedenle olağan anları olağanüstü hislere ilgi göstererek, beden maddeselliğine dikkat ederek, nefes alarak ve içimizdeki ve etrafımızdaki onlarca ötekiyle nasıl iç içe olduğumuzu görerek olağanüstü hale getirmeyi seviyorum. Ve biliyorum burada yalnız değilim.

PHENOMENAL TENDENCIES IN USUAL PHENOMENON

Deniz Kirkali

The Mouth (or the entrance)

The smell of smoke is on me, I can't open the window in the kitchen because it's snowy outside even though it's April. I feel cold in my kitchen although I was prepared for the smell of jasmine, the sounds of crickets, and the summer rains that have intensified in recent years. I realize that my right index finger has burnt from the pan when I hear the low but delicious 'Ah!' sound coming out of my mouth. How do I manage to burn the same finger every single time? Yes, I believe this is a success because I like to think of continuity here as consistency. The relationship between my right index finger and the radiant cast iron reminds me of my many other relationships. I hold the blue fruit, which is unusual to be eating during this season, between my burnt right index finger and thumb for a while. Just like the black silhouette that watches me impatiently from the entrance of the kitchen, which I see from the corner of my eye, I also watch the fruit in my hand with curiosity. The little circle produces new information as I look at it carefully. The fact that it's both mysterious like a dangerous and distant planet and at the same time so fragile that if I put a little more pressure on it with my fingers, it's going to leak out and disappear, makes me question what I should do with it. I pop the suspicious ball in my mouth and feel its coldness on my warm tongue.

The Pharynx (or the passage)

As soon as I drop the round fruit on my tongue, I realize that I haven't eaten anything in a long time. Even the thought of the natural sugar entering my body is enough to make me feel as if the ground is being pulled from under my feet. Or the smoke in the kitchen makes it difficult for me to see clearly or even make sense of what I see. The juice of the fruit I put my teeth on is running down my pharynx, this strange organ in my body, which is covered with an average of 12 cm long mucous membrane. At this point, I remember the man who feared that he would die from a thin chicken bone lodged in his esophagus and that his silly death would be a lifetime embarrassment to his daughter. Swallowing is an act that is done without thinking, and if you start thinking about it, the chance of something going wrong (like the liquid you drink going into your windpipe or the dill getting stuck in your throat) increases dramatically. Too late now, I'm already thinking. I start coughing. Where would be the closest oxygen mask that I can reach while I'm feeling as if someone had put a plastic bag over my head? I need more fluids to unclog my throat. I open the fridge and stare at the oat milk which I bought who knows when. I can never tell from the smell whether the oat milk is spoiled or not. I continue to drink it for months. I don't want to mess with my gut flora while trying to less contribute to the methane gas production on the planet.

The Stomach (or the inside)

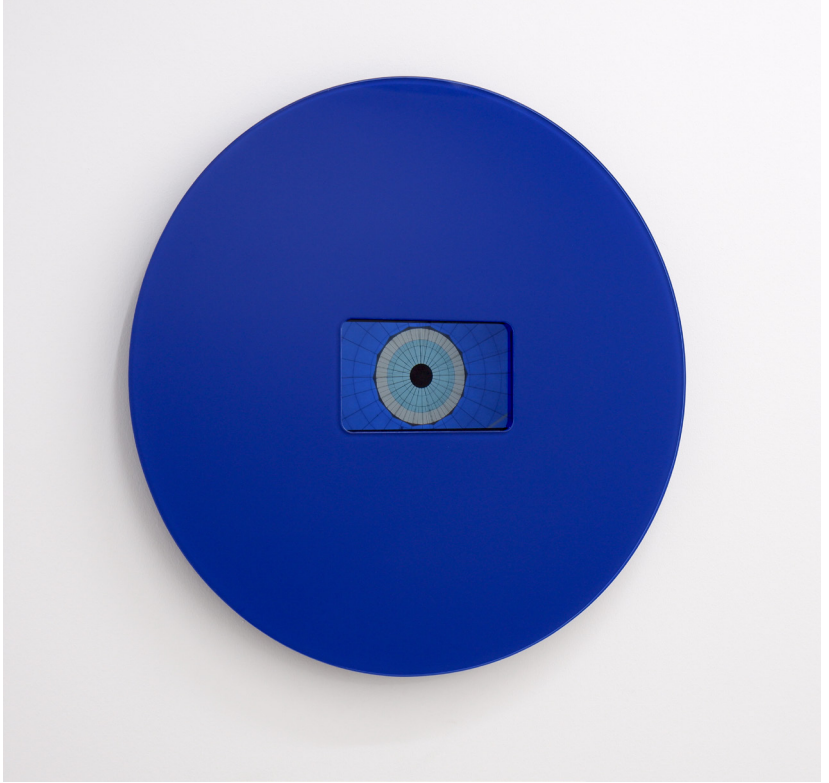
My stomach is burning. I'm still not sure if it's because I'm hungry, the weird round fruit, the already spoiled oat milk, or the fumes in the kitchen. The blue orb sits in my stomach and it's swelling there with the oats; swelling and covering my torso. I stare into my eyes at the mirror in the hallway, which are teary and red from coughing. I wrap my arms around myself and what's inside of me. Swelling oats, round fruits, bacteria, viruses. So many cells, so many strangers and we are clamped together. The crowd inside this body scares me sometimes. I sometimes have no idea what is me, what is us, and what is the place where I begin to flow into someone else. We are intertwined. Yet, on the other hand, being extremely afraid of loneliness, I find some sort of peace in being a part of this community. We try to digest together, we focus on producing new things as well as on reproducing, and transforming what comes in. But of course, the process does not go smoothly, my stomach continues to burn.

The Intestines (or the outside)

When I wake up on the sofa, I find myself lying on my left side, which is one of the ideal sleeping positions for people with stomach problems. It's dark, obviously, it's evening. I am once again amazed that not everything stopped when I stopped. I slowly sit up in the seat and take a few deep breaths. The air that enters my mouth passes through my windpipe and is sent to my stomach filling my body with the outside world. My heartburn is gone, but this time I am thirsty. My lips are dry. I wet them with my tongue. And I don't know if it's addressed at myself or the black tail, but I say "WATER". I pour water from a mossy-bottomed pitcher into a glass and a metal bowl. Since I woke up, first air and then water entered me. I realize that there is room in my body. Neither air nor water swelled my torso like before. However, water tastes strange. Before I know it, the black tail stands in front of me and empties its insides next to my feet. Its vomit creates a small pool of a mixture of lush liquid algae and aloe vera between our bodies.

A place (here)

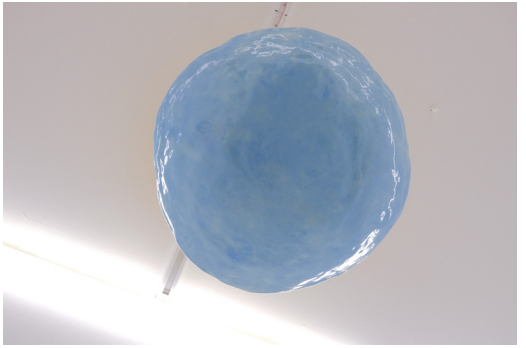
I ask what the round fruit that was transported into the country where I live, the untimely snow falling outside, the impatient black tail, the man afraid of suffocating somewhere far away, the chicken he ate, the gases released into the atmosphere, my gut flora, the gnawed aloe vera plant in the living room and the algae have in common. And again, Daisy Hildyard's *The Second Body* comes to my mind. What's common to all these is that they are in contact with my body. Our bodies are always merging with other bodies and with others. And they have impacts, interactions, and consequences far beyond their visible impacts on our bodies. That's why I like to make ordinary moments extraordinary through paying attention to extraordinary feelings, to the materiality of the body, to the breath. This way, we notice how we are intertwined with dozens of others within and around us. And I know I'm not alone here.

köz göz // ember eye, 2023

Nazar boncuğu, cam, video Amulet, glass and video

05:00''

uranüs // uranus, 2023
Ses Yerleştirme Sound Installation
50 x 50 cm

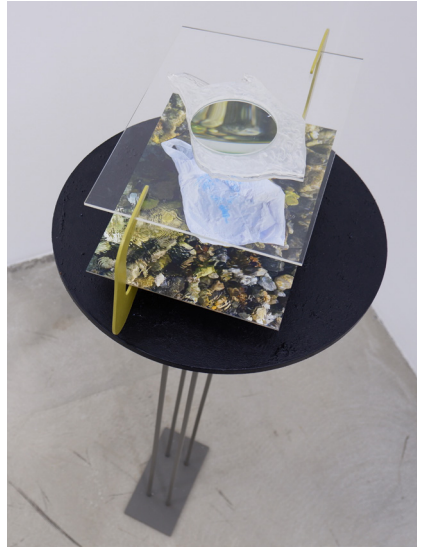
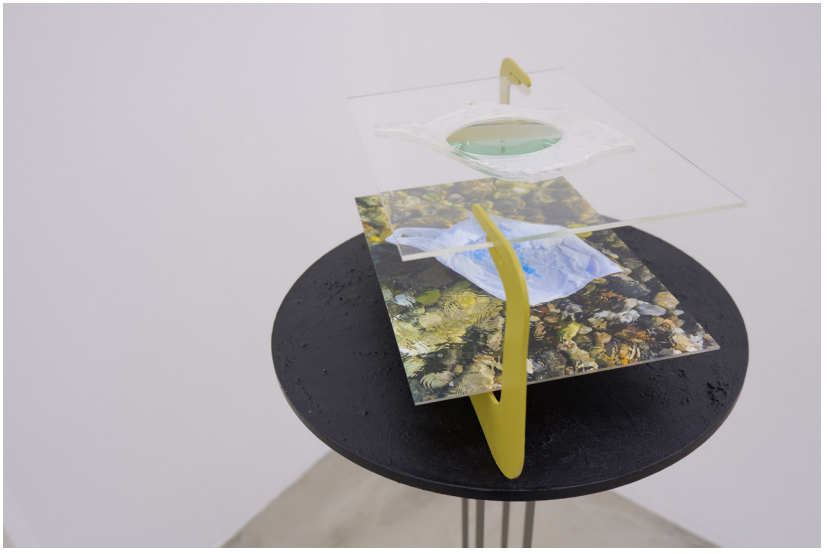
gülü sever dikenini // rose-lover thorn, 2023
Etkileşimli Yerleştirme İneractive Installation
90 x 90 x 50 cm

kara // kara, 2023
Tuval üzerine akrilik Acrylic on canvas
120 x 120 cm

yaylan // bounce, 2023
Yatak yayı, sünger Bed spring, sponge
190 x 90 x 40 cm

temiz (gelecek) // clean (future), 2023
Fotoğraf, büyüteç Photograph, lens
30 x 20 x 20 cm

parmağımın ucunda // at my fingertips, 2023
Tuval üzerine akirlik Acrylic on canvas
120 x 120 cm

nefes // breath, 2023
Tuval üzerine akrilik Acrylic on canvas
120 x 120 cm

dilli kulak // tongued ear, 2023
Seramik çeşme Ceramic fountain
30 x 50 x 50 cm

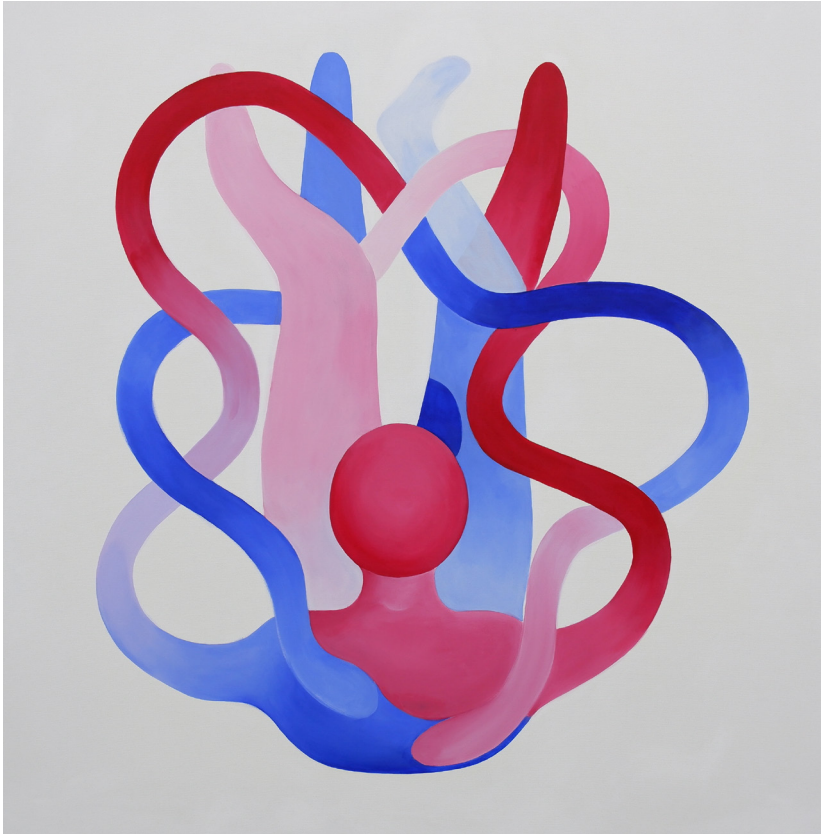
devamlı devrim gıdımı // bit of permanent revolution, 2023
Seramik Ceramic
30 x 30 x 30 cm

kazıkazan // scratch-off, 2023
Sürer, motor Sponge, motor
80 x 15 cm

yüzüstü sırsırta // facedown back to back, 2023
Mdf panel üzerine duvar boyası Wall paint on mdf panel
200 x 200 cm

sarmaş // tangle, 2023
Tuval üzerine akrilik Acrylic on canvas
120 x 120 cm

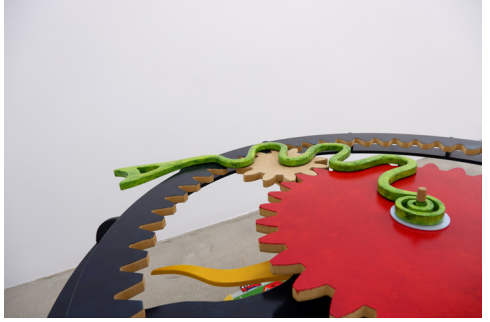
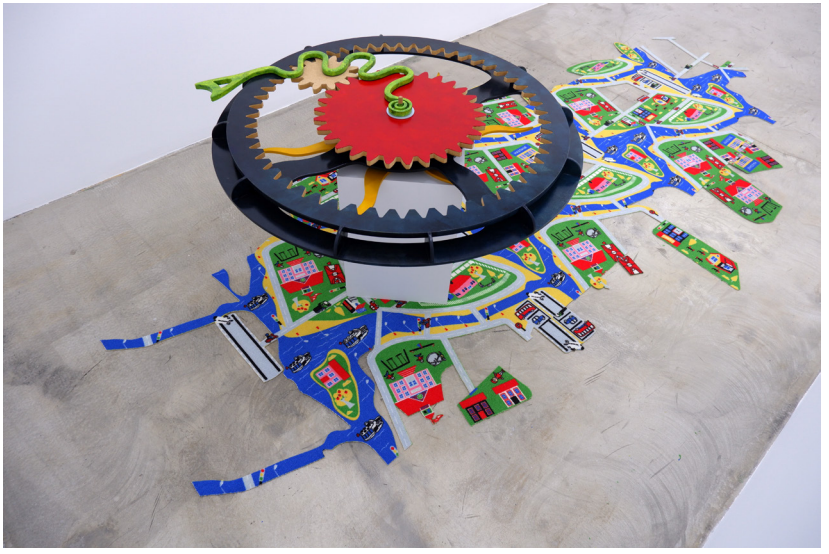
oyunbozar // spoiler, 2023
Duvara müdahale Wall intervention
2 x 2 cm

göl zırhı // rose harness, 2023
Kumaş, güvenlik yeleđi Fabric, security vest
60 x 60 x 75 cm

sen gidince // when you're gone, 2023
Seramik, AR Ceramic, AR
20 x 20 x 15 cm

yıl çark // year gear, 2023
Etkileşimli yerleştirme Interactive installation
150 x 120 x 120 cm

Ferda Art **Platform**